MÜŞRİKLERİ TEKFİR ETMEYENLERİN TEKFİRİ

İslam Devleti Resmi Dergisi
Kostantiniyye Dergisi'nin
7. Sayısından Alınmıştır.

MÜŞRİKLERİ TEKFİR ETMEYENLERİN TEKFİRİ

Hamd âlemlerin Rabbine, salat ve selam mücahidlerin imamı nebimiz Muhammed'e, ehline ve bütün sahabesine olsun.

Her dönemdeki şeytanlar, insanları saptırıp hak dini tahrif etmeye çalışmaktadırlar. Günümüzde de müşriklerin tekfiri gibi dinin mühim konularından olan bir konu da insanların kalplerine şüphe atmış ve onları saptırmak istemişlerdir.

İnsanları hak yoldan saptırmak isteyen şeytanların kullandıkları yöntemlerden birisi de kalplere şüphe atmak ve hakkında icma ve kesin naslar olan konular hakkında ihtilaf oluşturmaktır. Haktan sapan bu söylemler ya ifrat ya da tefrit içeriklidir. "İslam Devleti Şer'i Daireleri Denetleme Merkezi Ofisi" bu konuya şu şekilde izahat getirdi.

Kendisini İslam'a nispet eden müşrikleri tekfir etmekte duraksayanların hükmü ile ilgili olan ve üzerinde ihtilafa düşülen bu meselenin aslını ve bu meseleden kaynaklanan görüşler üzerinde durduk. Ve araştırma sonucu, tartışılan konu hakkında ifrat iki görüş ve bu konuda hak olan ve Allah için din edindiklerimiz hakkında tafsilatlı bir açıklama gelecektir.

Birinci Görüş: İslam'a nispet edilen müşriklerin (Allah'tan başkasına ibadet eden) tekfirinde duran da onlar gibi müşriktir. Çünkü onların tekfiri dinin aslındandır. Bunları tekfirinde duran, Allah'tan başkasına ibadet eden gibidir. İsimde ve hükümde mutlak olarak onlara bağlıdır.

İkinci Görüş: Tekfir, dinin aslından değildir bilakis gereksinimlerindendir. Kendilerini İslam'a nispet eden müşriklerin tekfirinde duran kişi, kendisine hüccet ikame edilene, şüphesi kaldırılana ve tevili yok edilene kadar kafir olmaz.

İki görüşte de geçen (Dinin aslı) ibaresinden maksat: Risalet hücceti vuku bulmadan önce tevhidin sabit olmasıdır. İhtilafa düşülen bu konuyu tahkik ettikten sonra Allah'tan yardım dileyerek şöyle diyoruz:

1- Birinci görüş fasit bir mana içermektedir. Çünkü büyük şirkin bir hakikati ve niteliği vardır. Eğer bunlar gerçekleşirse, bunlara bulaşan kişi müşrik olarak adlandırılır. Eğer müşriklerin tekfirinde duraksayanı Allah'tan başkasına ibadet edenle mutlak olarak eşit tutarsak, tekfirde duraksayanı kesin olarak tekfir etmek gerekir. Çünkü büyük şirkte cehalet mazeret değildir. Tekfirde duraksayan (birinci tarafın sözüne göre) birincisi gibi müşriktir. Ve bu görüş gereği tekfirde duraksayan da aynı şekilde müşriktir. Ve bu şekilde devam eder. Bu kaidenin gerçek gereksinimi budur, kuruntudan ibaret değildir.

Bu görüş, teselsül ile batıl bidat tekfirine yol açar. Bu da, bu görüşün sonradan oluşma ve nasların yanlış anlaşılmasından ötürü meydana geldiğine delildir ve bunu zapt etmek mümkün değildir. Bu görüş, gereksinimi batıl olduğundan ötürü merduddur.

2- İkinci görüş fasit bir mana içermektedir. Bu görüş, müşriklerin tekfirini ve şüphe ve tevilleri olduğu sürece onların tekfirinde duraksayanları, kendisine hüccetin ikame edilmesinin mümkün olmadığı gizli meseleler sınıfına koymaktadır. Bu da hakikatinde, üzerinde icma edilen İslam'ı bozan unsurlardan bir unsurun batılca yok edilmesi demektir. Öyle ki; şüphenin varid olması, sonradan oluşan bir durumdur ve şeriatla hükmeden İslam Devletinin bunu yok etmesi gerekir. Ancak bu sonradan oluşan şeyi, hükümlerin üzerine bina edildiği bir asıl yapmak, bu hükümleri yok etmek ve dinin açığa vurulmasında ki manaları da bozmaktır. Bu görüş, İslam dinin imamlarından, özellikle de Necd davet imamlarından (Allah onlara rahmet etsin) nakledilenlerin hilafınadır.

3- Kelime-i Tevhid ve tağuta küfretme konularında "asıl" ve "lazım" kavramlarına bu şekilde tartışma yoluyla dalmak yasaktır. Çünkü bu, sonradan oluşma, fayda vermeyen ve Allah'ın bizleri mükellef kılmadığı bir sözdür. Ve bundan fasit gereksinimler meydana gelmektedir. Örneğin bu tanıma göre risalet hüccetiyle sabit olan Muhammed'in ﷺ nübüvvetine imanı Müslümanların dininin aslından çıkarmayı gerektirir. Aynı zamanda bu görüş, aslın içine giren ve dışında kalanların neler olduğu ile ilgili mücahidlerin arasında çekişmeye yol açmıştır. Bu da yasaklamaya çalıştığımız ve sakındırdığımız konunun ta kendisidir.

Çünkü bu tehlikeli konu hakkındaki ihtilaf, muhalifinin zulmen ve haksız yere tekfirine ve bidatçılığına yol açmaktadır. Çünkü içeriğinde ihtilafa düşülen konu, Kelime-i Tevhidin ta kendisidir. Özellikle söz konusu ihtilafa düşenler; tağuta küfretmiş, onu tekfir etmiş, ona düşmanlık etmiş, onlarla savaşmış ve onlardan ve tabiilerinden beri olduğunu ilan etmiş mücahidler ise böyle bir şeyin İslam Devleti'nde kabul edilmesi mümkün değildir.

Şeyh Süleyman bin Abdullah bin Muhammed bin Abdulvehhab –Allah O'nu şehidlerden kabul etsin– bu konuya benzer bir konu hakkında şöyle cevap verdi:

Altıncı Mesele: Dostluk ve Düşmanlık hakkında. Dostluk ve düşmanlık Kelime-i Tevhidin manasından mıdır? Yoksa gereksinimlerinden midir?

Cevap: 'Allah daha iyi bilir' denilmesi gerekir. Ancak Müslümanın şunu bilmesi ona yeterli gelir. O da; Allah'ın ona, müşriklere düşmanlık yapıp dostluk etmemesini farz kılmış olması ve aynı zamanda Müminleri sevip onlara dostluk etmeyi de vacip kılmış olmasıdır. Ve Allah ﷻ bunun imanın şartlarında olduğunu haber vermiş, babaları, evlatları, kardeşleri ve aşiretleri bile olsa, Allah ve Resulü'yle savaşanlara sevgi besleyenlerden de imanı nefy etmiştir. Bunun Kelime-i Tevhidin manasından veya gereksinimlerinden olmasına gelince; Allah bunu araştırmakla bizleri mükellef kılmamıştır. Ancak Allah ﷻ bizleri, bunu farz ve vacip kıldığını ve bununla amel etmenin de vacip olduğunu bilmekle mükellef kılmıştır. İşte bu, içinde şüphe olmayan farz ve vaciptir.

Her kim, bunun Kelime-i Tevhidin manasından ve gereksinimlerinden olduğunu bilirse bu güzeldir. Ve fazladan bir hayırdır. Kim de bilmiyor ise bilmekle mükellef kılınmaz. Özellikle de bu hususta ki tartışma ve çekişme, imanın vaciplerini yerine getiren, Allah yolunda cihad eden, müşriklere düşmanlık, müminlere ise dostluk eden müminler arasında ayrışmaya, ihtilafa ve şerre yol açacaksa, bu durumda kesinlikle susmak gerekir. Mana açısından ihtilaf yakın olmakla birlikte bana gözüken budur. Allah en iyisini bilendir. [1]

4- İslam'a nispet edilen müşriklerin tekfirinde duraksayanın hükmünü vasıflandırmak için 'Azir'in (Mazeretli görenin) Tekfiri' ibaresini kullanmak yasaktır. Çünkü bu ibare kapsamlı bir ibare değildir.

Büyük şirkte cehaletin mazeret olmadığını söylemekle birlikte, bu sonradan çıkan 'cehaletin mazeret olma' kavramı, azirin (mazeretli gören) tekfirde duraksamasını gerektirmemektedir. Çünkü bunlardan bazıları, cehaleti mazeret gördüğü halde müşrikleri tekfir etmektedir. Çünkü onlara göre müşriklere hüccet ikame edilmiştir. Bundan dolayı onların tekfirinde duraksamamaktadırlar.

Aynı zamanda müşriklerin tekfirinde duraksama konusu, cehaleti mazeret görmekle sınırlı değildir.

Tekfir etmekten geri durmasında ki neden; kibrinden, başkaldırmasından, hevasına tabi olmasından veya Kelime-i tevhidin faziletlerine delalet eden nasları delil almasından ötürü de olabilir. 'Azirin (mazeretli gören) Tekfiri' ibaresi, ilim ehlinin İslam'ı bozan bu maddede kast ettiği müşrikleri tekfir etmekte duraksayanları vasıflandırmada yetersizdir.

1 Ed Dureru's Seniyye fi'l Ecvibeti'n Necdiyye, 8/166.

5- İslam'a nispet edilen müşrikleri tekfir etmekten geri duran bir kimse icma ile İslam'ı bozan unsurlardan birini işlemiştir. Ve bunun küfrü, mesele hakkında hüccetin ikame edilmesine bağlıdır. Allah'tan başkasına ibadet eden böyle değildir.

Müşriklerin tekfiri meselesi, insanların eşit bir şekilde idrak ettiği, açık ve mütevatir naslarla sabit olmuştur. Bu konu hakkında hüccetin ikamesi ise, Kur'an'ın gerek hükmi gerekse de hakiki olarak onlara ulaşması ile gerçekleşir. Allah ﷻ şöyle buyurdu: "De ki: "Şahitlik bakımından hangi şey daha büyüktür?" De ki: "Allah benimle sizin aranızda şahittir. İşte bu Kur'an bana, onunla sizi ve eriştiği herkesi uyarayım diye vahyolundu" [Enam, 19]

Müceddid Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab ﷺ şöyle dedi:

Bilin ki: Allah'a şirk koştuğu ya da şirk koşmayıp muvahhidlere karşı müşriklerle beraber olduğu vakit salih bir Müslümanın tekfiri hakkında ki deliller, Allah'ın, resulünün ve ilim ehlinin kelamında sayılamayacak kadar fazladır. [1]

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasan şöyle dedi -Allah onlara rahmet etsin-:

Allah'tan başkasına dua edenin ve Allah'tan başkasının güç yetiremeyeceği bir şeyi başkasından isteyenin tekfiri hakkında Allah'ın kitabı, Resulü'nün sünneti ve ilim ehlinin sözleri açık, bol ve ortadadır. Her ne kadar da uyarma ve açıklama şekilleri ve metodları değişse de Kur'an'ın tümü, bu manaya delalet etmekte ve bunu ikrar etmektedir.[2]

Bazı necid davet imamları şöyle dedi:

Müşrikleri tekfir etmeyenler kuranı doğrulamamışlardır. Çünkü Kur'an, kesinlikle müşrikleri tekfir etmiş ve tekfirlerini, düşmanlıklarını ve onlarla savaşmayı emretmiştir.[3]

Ancak bu meselede bazen bazı İslam'a nispet edilen müşrikler hakkında kapalılık oluşabilir. Bu da cehaletin yaygınlığı, davetin zayıflığı ve şüphelerin yaygın olmasından ötürüdür. İşte bu durumda bu müşriklerin küfrüne delalet eden açık naslarla hüccet ikame edilir. Bu açıklamadan sonra hala tekfir etmede duraksarsa o da kafir olur.

Şeyh Süleyman bin Abdullah -Allah onu kabul etsin- şöyle dedi:

Eğer küfürlerinde şüpheliyse ya da küfürlerini bilmiyorsa bu kişiye Allah'ın kitabından ve Resulü'nün sünnetinden küfürlerine dair deliller açıklanır. Bundan sonra da, şüphe duyar veya tereddüt ederse alimlerin; 'kim kafirin küfründe şüphe duyarsa kafir olur' icmasına göre kafir olur. [4]

Eğer mesele, dinin açığa çıkması, sesinin yükselmesi ve davetinin ulaşmasıyla açığa çıkıyorsa (İslam Devleti'nde olduğu gibi –Allah O'nu izzetlendirsin–) bu durumda şer-i hükümlerin yok sayılmasında, şüpheye itibar edilmez. Bu da, Necd alimlerinden bu meseleyle karşılaşan ve hayır üzere ölen hidayet imamlarından bilinen bir şeydir. Bazı davet imamları ﷺ şöyle dediler: Türk devletindeki müşrikleri, kabirlere tapan Mekke halkını ve onların dışındaki salihlere ibadet eden, tevhidden şirke dönen ve Allah Resulü'nün ﷺ sünnetini bidatle değiştirenleri tekfir etmeyenler, dinlerini sevmese, onlara buğzetse, İslam'ı ve Müslümanları sevse bile onlar gibi kafirdirler. Müşrikleri tekfir etmeyenler kuranı doğrulamamışlardır. Çünkü kuran, kesinlikle müşrikleri tekfir etmiş ve tekfirlerini, düşmanlıklarını ve onlarla savaşmayı emretmiştir.[5]

İslam Devleti'nde ki davetçilerin ve ilim talebelerinin insanları, şirkten, şirke düşmekten ve müşriklerin tekfirinde duraksamaktan uyarmaları üzerlerine vaciptir. Ve onları savunanların şüphelerini ortaya çıkartıp uyarma ve tebliğ vacibini yerine getirmelidirler. Bu nebilerin dinidir ﷺ ve din, bu şekilde açığa çıkar.

Şeyh Abdullatif Alu'ş Şeyh ﷺ şöyle dedi: İlim ehlinin cahillere İslam'ın temellerini, İmanın asıllarını, kat-i nasları ve icma meselelerini öğretmeleri ilim ehli yanında hüccettir. Bununla hüccet ikame edilir. Riddet ve benzeri hükümler bunun üzerine terettüp edilir. Allah Resulü de ﷺ bunun tebliğ edilmesini emretmiş ve teşvik etmiştir. Allah da ﷻ hüccet ikame etmek ve uyarma hakkında aziz kitabında şöyle buyurmuştur: "...onunla sizi ve eriştiği herkesi uyarayım diye vahyolundu." [Enam, 53] Ta ki Şeyh ﷺ şöyle dedi: "Genel olarak her asırda hüccet, nebilerin varisleri olan ilim ehliyle kaim olur." [6]

1 Ed Dureru's Seniyye fi'l Ecvibeti'n Necdiyye 10/8.
2 Ed Dureru's Seniyye fi'l Ecvibeti'n Necdiyye 12/190.
3 Ed Dureru's Seniyye fi'l Ecvibeti'n Necdiyye 9/291.
4 Ed Dureru's Seniyye fi'l Ecvibeti'n Necdiyye 8/160.
5 Ed Dureru's Seniyye fi'l Ecvibeti'n Necdiyye, 9/291.
6 Misbahu'z Zelam Fi'r Reddi Ala Men Kezebe Eş-Şeyh El-İmam Ve Nesebehu İla Tekfiri Ehli'l İman Ve'l İslam 1/207

Müşriklerin tekfirinin açığa çıkması asıl olandır. Bizler, Allah'ın şeriatiyle hükmeden bir devletteyiz. Bu devlette ki davetçilerin üzerine düşen ve yapmaları farz olan bir şey de; uyarmaları, tebliğ etmeleri, şer-i hükümlerle amel etmeleri ve bu hükümlere bağlanılan şüpheleri ortadan kaldırmalarıdır. Bu konulardan bir tanesi de, İslam'a nispet edilen müşriklerin tekfirinde durak-sayanların tekfiridir. Bu konuyu, hükümleri iptal edenlerin şüpheleri üzerine şüphe bina edip üzerinde icma edilen şer-i hükümleri ta'til eden bir asıl kılmaması gerekir.